

се насганили тамъ като постоянни жители и владѣтели. Въ хрониката на съврѣмненника Исидора Севилски и отъ продължителя му знаемъ, че въ началото на Ираклиевото царуване (610—641 г.) славѣнитѣ прѣвзели Гърция отъ ромеитѣ.¹⁾ Тѣ станали господари и на островитѣ, плякосвали и Критъ.²⁾ И въ Чудесата на св. Димитрия за това четемъ: „Както се рече, случи се прѣзъ врѣме на епископството на блаженопамятния Йоана, когато славѣнскиятъ народъ се подигна... Славѣнитѣ опустошиха цѣла Тесалия, околнитѣ острови и тия на Гърция, сжщо Кикладитѣ съ цѣла Ахаия, Епиръ, по-голѣмата часть на Илирика и часть отъ Азия.“³⁾

Славѣнитѣ въ Гърция се задържали цѣли вѣкове; Мороя имала изгледъ на славѣнска областъ. Епископъ Вилибалдъ, който къмъ год. 723—728 пжтувалъ отъ Сиракуза за Св. земя, отбилъ се въ града Монемвазия въ Мороя, която той нарича „славѣнска земя“.⁴⁾ Въ 783 г. Византия устроила походъ противъ славѣнитѣ въ Гърция. Градътъ Патрасъ билъ отнетъ отъ ржцѣтѣ на славѣнитѣ въ 807 г.: други славѣнски владѣния тамъ били покорени прѣзъ 849 г., а племената милинци и езерци едва въ 940 г., както за това свидѣтелствува самиятъ византийски императоръ Константинъ Багрѣнородни.⁵⁾ Съ пълно право слѣдвателно е говорилъ сжщиятъ императоръ за Гърция, — че се е пославѣнила цѣлата страна и е станала варварска (ἐσθλαβώθη πάσα ἡ χώρα καὶ γέγονε ὠάρβαρος).⁶⁾ И анонимниятъ съкратитель на Страбона, отъ края на X в., казва че въ негово врѣме цѣлиятъ Епиръ, почти цѣла Елада, Пело-

я завладѣ; той се засели въ нея безъ страхъ, като че да бѣше негова. Това трая четири години, докато императорътъ бѣше заегъ въ война срѣщу перситѣ“. Д. А. Хвольсонъ, Извѣстія о славянахъ и руссахъ Ибнъ-Даста. Спб. 1869, стр. 137; по-добъръ прѣводъ срв. у Niederle, Sl. star. II, 207.

¹⁾ „Cujus initio (imperii Heraclii) Sclavi Græciam Romanis tulerunt“. — Mon. Germ. Auct. antiquissimi XI, 479. Сжщото се твърди и въ Continuatio Hispana: „Anno imperii ejus (Heraclii) quarto, Sclavi Græciam occupant.“ Ibidem, 337.

²⁾ Ив. Д. Шишмановъ, Славянски селища въ Критъ. Български прѣгледъ, год. IV, кн. III, стр. 79 сл.

³⁾ Ἐγένετο τοίνυν, ὡς εἴρηται, ἐπὶ τῆς τοῦ ἐν ὁσίᾳ τῇ μηνίμῃ ἐπισκοπῆς Ἰωάννου, τὸ τῶν Σκλαβίνων ἐπαρθῆναι ἔθνος... καὶ πᾶσαν τὴν Θετταλίαν καὶ τὰς περὶ αὐτὴν νήσους καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἔτι μὲν καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους καὶ τὴν Ἀχαΐαν πᾶσαν, τὴν τε Ἠπειρον, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ Ἰλλυρικοῦ, καὶ μέρος τῆς Ἀσίας ἐκπορθῆσαι. — Tougard, De l'histoire profane. Paris 1874, p. 118.

⁴⁾ „Ad urbem Manafasiam in Slawinia terra“. — Цит. у Niederle, Slov. st. II, 435.

⁵⁾ De administrando imperio, cap. 50.

⁶⁾ De thematibus, lib. II, 6.